

РЕШЕНИЕ

№ 7589

гр. София, 04.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 21.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **6322** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на [фирма] чрез адвокат Б. срещу заповед № РД 11-718/01.06.12г. на изпълнителния директор на Българска агенция по безопасност на храните. С цитираната заповед се нарежда организирането на санитарно клане на 1200бр. агнета, конфискувани във връзка с премаркирането им и подготовката за изнасянето им за Р.. Жалбата е депозирана пред Административен съд София област, който със свое разпореждане на основание чл. 135, ал.2 от АПК я е изпратил по подсъдност на Административен съд – София град. С оглед дадените на жалбоподателя указания с разпореждане на съда от 10.07.2012г., същият е заявил, че поддържа жалбата, както е предявена.

В жалбата се сочи, че оспорената заповед не е връчен на жалбоподателя – собственик на неправомерно закланите агнета. Твърди се, че ответникът не е компетентен да издаде такава заповед, както и че в нея липсват правни и фактически основания за издаването ѝ. Действията на ответника противоречат на дадени с Постановление № 4222/12 от 01.06.2012г. указания на наблюдаващия прокурор от Окръжна прокуратура – П., а санитарното клане е извършено преди влизане в сила на цитираното постановление. Жалбоподателят моли съда да отмени оспорената заповед и му присъди направените по делото разноски. Подробни съображения развива в писмени бележки, в които сочи, че заповедта е издадена от некомпетентен орган, не е мотивирана, не са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за случая, заповедта не е връчена на жалбоподателя, не са изслушани неговите обяснения; животновъдния обект е спрял от експлоатация седем дни след издаване на процесната заповед.

Ответникът – изпълнителния директор на Българска агенция по безопасност на храните (БАБХ) чрез юрк. Н. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. В представена по делото писмена защита сочи, че жалбоподателят не е собственик на закланите животни, тъй като липсват доказателства, че румънските животни съвпадат със закланите животни. Идентификационните номера на румънските животни не са вписани в регистъра на животновъдния обект на жалбоподателя, за да се проследи връзката със закланите животни. Румънските ушни марки са били премахнати, което още повече е затруднило това проследяване. Горните действия са нарушение на приложимата нормативна уредба. Идентичност между румънските и закланите животни не може да се установи нито от изслушаната експертиза, нито от свидетелските показания.

Административният съд С. – град, II Отделение, 41 – ви състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и прие за установено от фактическа страна следното:

Видно от извадка от регистъра на обекти с епизоотично значение, с удостоверение за регистрация на животновъден обект със стар № 4117-0098 е регистриран животновъден обект, намиращ се в [населено място], [община], обл. П., собственост на Н. Д. А., управител на [фирма]. Обектът е вписан в регистъра на животновъдните обекти на ОДБХ [населено място] с ветеринарен регистрационен номер 41170100. С договор за наем от 02.05.2012г. Н. Д. А., управител на [фирма] в качеството си на наемодател е отдал под наем на жалбоподателя недвижим имот, представляващ постройки с квадратура от 300 кв.м. и обор, находящи се в [населено място]. Наемателят се е зедължил да се слижу с наетия имот с предназначение за депо за търговски цели без право на преотдаване. Договорът е за срок от три години, считано от датата на подписването му.

Видно от фактура № 236 от 28.05.2012г. на л.187 по делото, жалбоподателят е закупил в Румъния 600 глави живи агнета, описани с ушните им марки в приложение към международна товарителница № 118/28.05.2012г. Видно от фактура № 905 от 28.05.2012г. жалбоподателят е закупил в Румъния още 600 бр. глави живи агнета, за които е издаден сертификат за вътрешна търговия на л.363, с приложен към нея опис на ушните марки на животните. Като получател и по двете фактури е вписан жалбоподателя с адрес [населено място], 4117, П..

С протокол за доброволно предаване от 31.05.2012г. обслужващият депото по силата на договор на л.330 д-р Д. е предал във ветеринарната клиника в [населено място] на разследващ полицаи при ОД на МВР 28 пакета с по 100 бр. в пакет ушни маркина дребни преживни животни, както и предавателно-приемателна разписка № 27 и 28 от 30.05.2012г. От последните е видно, че касаят предаване на УМ за ДПЖ 1200бр. с номера[ЕИК]-2185200 и[ЕИК]-2185800.

С протокол за оглед на местопроизшествие от 01.06.2012г. дознател от сектор П. Гр. П. е иззел от животновъдния обект в [населено място] 1180бр. живи агнета и 19 бр. български ушни марки на умрели животни. С постановление от 01.06.2012г. на прокурор при ОП – П. е постановено иззетите по досъдебно производство 287/12г. по описа на сектор П. при ОД на МВР [населено място] с протокол от 01.06.2012г. агнета да се предадат на ОДБХ [населено място] за изготвяне на експертиза и за предприемане на мерки за контрол и опазване на животните и др. правомощия, които те считат, че са необходими по ЗВМД. При снемане на ушните им марки същите да бъдат подробно описани и предадени с прямо-предавателен протокол на водещия разследването.

С протокол от 02.06.2012г. за извършена проверка на животновъдния обект (л. 32) е установено наличие на 4 трупа на животни, предадени ушни марки от умрели животни – 14 бр., допълнително намерени трупове на животни – 10 бр., като по данни на собственика на обекта – Н. А. са намерени още 34 бр. умрели животни в периода 29.05.12г. – 02.06.2012г. налични живи животни не са открити. Към протокола е приложен опис на предадените 14 бр. ушни марки, които са български и не съвпадат с тези, описани в приложението към международната товарителница на л.191. Тези ушни марки са предадени на разследващ полицаи при сектор П. ОД МВР [населено място] по дознание № 287/2012г. по описа на същия сектор с протокол от 04.06.2012г. По същото дознание е предаден и пакет с ушни марки, неразпечатан с български № D30 2068101 до D 30 2068200 (л. 28).

По допуснатата с постановление на ст. разсл. полицаи при сектор П. ОД МВР [населено място] и назначена със заповед № 596/2012г. заповед на директора на ОДБХ – Стара З. ветеринарно-медицинска експертиза е установено, че са представени сертификати за по 600 бр. дребни преживни животни – агнета в добро състояние, които са идентифицирани с български ушни марки. Не е представен опис на ушните марки, поставени на животните в Румъния и същите не са отразени в информационната система на БАБХ.

С протокол от 02.06.2012г. е изготвен опис на български идентификационни ушни марки на 1125 заклани животни. Освен това са заклани още 27 бр. животни без ушни марки. Общият брой на закланите животни е 1152 бр. като при транспорта са умрели 10бр. животни с описани ушни марки.

С разпореждане № 002 от 08.06.2012г. на официалния ветеринарен лекар при ОДБХ – П. (л.26) на основание чл.139а, ал.2, т.2 от ЗВМД е спряна експлоатацията на обект с вет. № 41170100, намиращ се в [населено място], собственост на Н. Д. А., управител на [фирма]. Срокът на спиране е постоянен. Разпореждането е връчено на собственика на обекта на същата дата, видно от отметка на гърба му.

Оспореният по делото акт – заповед № Рд-11-718 от 01.06.2012г. на изпълнителния директо на БАБХ е подписан от зам. изпълнителния директор на агенцията съгласно заповед за заместване № РД 11-706 от 31.05.2012г. на л. 65 по делото. Като основания за цитираната заповед са посочени чл. 5, ал.1, т.2 и ал.2, т.1 от УП на БАБХ, както и постановление № 4222/12г. на И. П. – прокурор при окръжна прокуратура – П.. Със заповедта се нарежда директорът на ОДБХ – П. да организира санитарно клане на 1200броя агнета, конфискувани във връзка с премаркирането им и подготовката за изнасянето им за Р.. Клането да се извърши в посочена в заповедта кланица под контрол на официален ветеринарен лекар. Полученото при клането месо е забранено за пускане на пазара и търговия до излизане на резултатите от лабораторно изпитване с акт за забрана от 02.06.2012г. (л.160 по делото) на официален ветеринарен лекар при ОДБХ П.. С протокол за отговорно пазене от същата дата (л.161) е оставено за отговорно пазене в краницата охладено месо от трупове на 1152 бр. агнета.

Със заповед № РД-11-720/05.06.2012г. на ответника(л. 76) е наредено забранените заклани 1152 бр. агнета, за които след лабораторен анализ е установено, че са годни за консумация, да бъдат поетапно доставяни в ОДБХ и предавани на съответните социални домове по опис Приложение 1 към заповедта. В изпълнение на тази заповед по делото са представени приемо-предавателни протоколи за изпълнението й – л. 78-136.

От изслушаната по делото съдебно-медицинска експертиза става ясно, че 1200 бр.

агнета са закупени от жалбоподателя, но не са записани във входящия дневник на животновъдния обект. С оспорения по делото акт е наредено клане на 1200бр. агнета, но са оставени на отговорно пазене в кланицата трупове на 1152 бр. агнета, т.е. липсват 48 бр. агнета. От протокола на л. 32 по делото става ясно, че са намерени 14 бр. трупове на умрели животни с 14 бр. ушни марки, а по данни на собственика на обекта са умрели още 34 бр. животни. По делото липсва опис на ушните им марки. На стр. 25 от делото са представени екарисажни бележки за 4 бр. агнета без ушни марки. По делото липсват протокол за отговорно пазене на живи животни и протокол за възбраната им. Липсва и опис на българските ушни марки на процесните животни, доставени в съответния животновъден обект. Обектът в [населено място] е регистриран в БАБХ като отговарящ на изискванията на наредба № 17 от 2005г. и притежава лиценз за одобрение за инос на дребни преживни животни за Р.. Вещото лице счита, че поради липсващите документи не може да се установи идентичност между иззетите и унищожените агнета по ушни марки и количество.

По делото е представено заверено копие от удостоверение за регистрация на животновъден обект № 787 от 03.05.2012г. , намиращ се в [населено място], общ. С., собственост на жалбоподателя и с рег. № 41170100. В осз на 21.03.2013г. пълномощникът на жалбоподателя е заявил, че жалбоподателят не е собственик на животновъдния обект, и е оспорил цитираното удостоверение без да уточни какво оспорва. Посочил е само, че моли ответника да го завери. Със своя молба от 09.04.2013г. ответникът уточнява, че не разполага с оригинала на посоченото удостоверение, тъй като същият е предаден на Областна дирекция на МВР [населено място] с писмо № 1140/31.05.2012г. (л. 245 по делото). Удостоверението е заверено от окръжна прокуратура П. и приложено по делото с писмо от 10.10.2013г. С разпореждане на съда от 10.04.2013г. е дадена възможност на жалбоподателя в 7-дневен срок от съобщаването да заяви оспорва ли представеното удостоверение за регистрация като собственик на процесния животновъден обект и да направи съответни доказателствени искания с оглед заявлението на ответника в сз от 21.03.2013г., че ще се ползва от посоченото удостоверение. В молба от 30.04.2013г. жалбоподателят заявява, че не му е известно дали предоставения му с договор за наем от 02.05.2012г. имот е идентичен с обект № 41170100 по цитираното удостоверение. В оспорената заповед няма номер на животновъден обект. Като собственик се сочи Н. Д. А.. В молбата няма искане за откриване на производство по чл. 193 от ГПК по оспорване на удостоверение за регистрация на животновъден обект № 787 от 03.05.2012г., нито са направени други доказателствени искания, поради което съдът го е приел като доказателство по делото.

По делото са изслушани свидетелските показания на д-р Й. Й., който е бил официален ветеринарен лекар на района, в който се намира процесният животновъден обект. От тях става ясно, че същият не е бил уведомен за пристигането на процесните животни в Б.. За тези животни е разбрал, когато от А. – „Икономическа полиция” са му се обадили на 30.05.2012 г. за проверка на обекта на [фирма] в [населено място]. По време на тази проверка, е съставил констативен протокол, в който описал в момента на проверката състоянието на животните 1200 бр. без болни и умрели. Всички са били маркирани с български ушни марки за насочване за клане. Не е проверявал дневника на обекта. Не мога да каже кой е поставил българските ушни марки, не знае от къде са взети тези марки. Разписките на л. 344 и 345 попълнени формално, тъй като той марки не е получавал и не е предавал. Тези ушни марки са същите като онези, които видял при проверката на животните на 30.05.2012 г. Не може да каже дали тези ушни марки са на

животните, които са заклани, нито е наясно с процедурата по клане на животни. Лекарят, който обслужва депото, приема животните в депото и проверява пътните им листове. Негово е задължението да вкара номерата на животните в системата. Според свидетеля когато дребното преживно животно е с чужда марка от държава-членка на ЕС, то си остава със същата марка. Не може да каже дали агнетата, които е видял при проверката са били с румънски ушни марки, тъй като е видял само български ушни марки.

При така изложената фактическа обстановка съдът приема жалбата за процесуално допустима в съответствие с определение № 9953/02.07.2013г. на ВАС, V-то отд-е по адм. дело 7940 от 2013г., в мотивите на което ВАС е приел, че жалбоподателят има правен интерес от оспорването, когато твърди, че е собственик на закланите агнета и ангажира доказателства в подкрепа на тезата си. Жалбата е подадена в законноустановения срок (същата е съобщена на жалбоподателя с писмо изх. № 1233/12.06.2012г., получено от жалбоподателя на 22.06.2012г., а жалбата е подадена на 03.07.2012г.) срещу акт подлежащ на съдебен контрол. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

На първо място, жалбоподателят не е собственик именно на тези 1200бр. агнета, които са предмет на оспорената заповед.

С процесната заповед не са индивидуализирани точно 1200бр. агнета, подлежащи на санитарно клане. От мотивите ѝ става ясно, че това са агнетата – предмет на постановление № 4222/12 от 01.06.2012г. на И. П. – прокурор при ОП – П. и становище на комисия, определена със заповед № 596/01.06.2012г. и постановление № ЗМ/ИП-287/12 от 01.06.2012г. От прегледа на посочените документи става ясно, че се касае за агнета, иззети от обект в [населено място], [община], стопанисван от жалбоподателя съгласно т.5 от постановление № ЗМ/ИП-287/12 от 01.06.2012г. За тези животни съгласно експертизата на л.21 липсва опис на индивидуалните ушни марки, поставени в Румъния и не са отразени в информационната система на БАБХ. В протокол за оглед на местопроизшествие от 01.06.2012г. са индивидуализирани българските ушни марки на 19 умрели животни, а в протокол от 02.06.2012г. – опис на 1125 бр. ушни марки на заклани животни и още 27бр. заклани животни без ушни марки или общо заклани 1152 агнета и още 10 бр. ушни малки на умрели животни, т.е общо 1162 бр. животни. За останалите до 1180 бр., иззети живи агнета от обекта, по делото има данни, че са умрели и са намерени труповете им. Т.е. заповедта има за предмет 1200бр. агнета, от които 1152 бр. агнета, маркирани с български ушни марки с номера, съгласно описа на л 303-316, и 48бр. умрели агнета в животновъдния обект и при транспорта до кланницата. Съгласно Наредба № 61 от 9.05.2006 г. за условията и реда за идентификация на животните, регистрация на животновъдните обекти и достъпа до базата данни за идентифицираните животни и регистрираните обекти животните се индивидуализират чрез тяхната идентификация посредством ушни марки – за дребните преживни животни (ДПЖ) и индивидуални паспорти за идентифициране – за едри преживни животни. В случая процесните ДПЖ не са индивидуализирани в оспорената заповед чрез ушни марки, но такава индивидуализация е направена в документите, посочени в мотивите на оспорената заповед. Следователно оспорената заповед има предмет и жалбоподателят следва да установи, че агнетата, иззети от животновъдния обект в [населено място] и описани с български ушни марки са точно тези, които той е закупил и внесъл от Румъния, респ. доставил в процесния обект. Безспорно е, че жалбоподателят е собственик на 1200бр. агнета, закупени от Румъния, с румънски ушни

марки. Те са предадени на превозвач и внесени в РБългария, след което за тях няма проследими данни къде са доставени, премаркирани ли са с български ушни марки и ако да – защо и кои са техните номера, както и какво е състоянието им към момента на постановяване на процесната заповед. Дали тези 1200бр. агнета са същите, които визира заповедта, съдът не може да прецени, защото по делото не са представени доказателства за връзка между закупените от жалбоподателя в Румъния 1200бр. агнета с описани румънски ушни марки и доставените в процесния обект в РБългария агнета – от една страна; между доставените в обекта и иззети от обекта агнета и заклани впоследствие – от друга страна.

Съдът счита, че жалбоподателят следва да разполага с тези данни като собственик на животновъдния обект съгласно приетото и неоспорено удостоверение на л.244 по делото. Представения на л. 183 договор за наем легитимира жалбоподателя като наемател на имот, а не на животновъден обект. С оглед формулираното в договора за наем предназначение на имота като депо за търговски цели и императивното изискване на чл. 71, ал.1 от ЗВМД жалбоподателят не би могъл да ползва цитирания обект по предназначение без съответна регистрация на животновъдния обект. Поради това като собственик на животновъдния обект жалбоподателят е имал задълженията по чл. 74 от ЗВМД. Дори и да се приеме, че жалбоподателят не е собственик на този обект, твърдението му че е собственик на животните поражда за него задълженията по чл. 132, ал.1 от ЗВМД. Двете цитирани разпоредби вменяват на собственика на обект, респ. на животните да водят дневник на обекта, в който записват всяка получена пратка, респ. да уведомяват ветеринарния лекар за пристигането на животните, да представят В. за животните, да ги предоставят за идентификация и т.н. Следователно жалбоподателят следва да разполага с необходимите данни относно проследяване на връзката между агнетата, закупени в Румъния и тези – предмет на процесната заповед. Непредставянето им въпреки указанията на съда води до извод за липсата на такава връзка. В този смисъл са и показанията на изслушания по делото свидетел, който е видял само агнета с български ушни марки без да е наясно дали те преди това са били с румънски ушни марки и дали са заклани. Посочените номера на български ушни марки в разписките на л. 344 и 345 не съответстват на тези в описа на л.303-316, което още веднъж поставя под съмнение твърдяната идентичност на агнетата – обект на процесната заповед, и тези – внос от Румъния. Още повече, че на обекта е възможно да е имало и други агнета, с което броят на агнетата и тяхната идентификация отново поставя под съмнение идентичността им с процесните.

Предвид изложеното настоящият състав счита, че по делото са представени доказателства, че жалбоподателят е собственик на 1200бр. агнета, внос от Румъния, но липсват доказателства, че те са идентични с агнетата – предмет на оспорената заповед.

На второ място, съгласно чл.4, §5 от РЕГЛАМЕНТ (ЕО) № 21/2004 НА СЪВЕТА от 17 декември 2003 година за създаване на система за идентификация и регистрация на животни от рода на овцете и козите и за изменение на Регламент (ЕО) № 1782/2003 и на Директиви 92/102/Е. и 64/432/Е. всяко животно, произхождащо от друга държава-членка, запазва първоначалната си идентификация. Следователно не е необходимо премаркиране на животни с румънски ушни марки, тъй като същите са внос от

държава-членка на ЕС и следва да запазят тези марки и в Б.. Никъде по делото обаче не са намерени румънски ушни марки, нито животни, маркирани с тях. Следователно, или внесените от Румъния с румънски ушни марки 1200бр. агнета изобщо не са постъпили в обекта на жалбоподателя в [населено място], или същите са премаркирани в нарушение на цитирания регламент без проследимост на връзката между румънски и български ушни марки. Ако първата хипотеза е вярна, тези агнета не са и заклани, тъй като е безспорно по делото, че са заклани агнета от обект в [населено място] с български ушни марки. Ако втората хипотеза е вярна, това означава, че в нарушение на чл. 139, т.2, пр.1 от ЗВМД и посочения по-горе регламент са отстранени индивидуални ушни марки на 1200бр. агнета, поставени в Румъния. Това от своя страна е основание за затваряне на животновъдния обект и предприемане на мярката по чл. 139а, ал.3 от този закон. В случая е ирелевантно, че първо е предприето санитарно клане, а впоследствие е затворен обекта, тъй като няма данни, че става въпрос за румънските животни – собственост на жалбоподателя. Поради това са неоснователни и останалите доводи на жалбоподателя за невръчване на заповедта на жалбоподателя и неизслушване на неговите обяснения, тъй като тази възможност му е осигурена в съдебното производство, но същият не е установил идентичност между румънските и закланите животни.

На трето място, съгласно чл. 139а, ал.2, т.2 от ЗВМД извън случаите по ал. 1, при установяване на нарушения на забрана по чл. 139, ал. 1, официалните ветеринарни лекари в зависимост от вида и тежестта на нарушението издават разпореждане за затваряне на животновъден обект. В ал.3 е предвидено, че при прилагане на мярката по ал. 2, т. 2 животните в животновъдния обект се насочват за санитарно клане. В случая процесната заповед за санитарно клане на 1200бр. агнета е издадена преди заповедта за спиране на експлоатацията на животновъдния обект. Разпореждането за спиране обаче не е оспорено от жалбоподателя (същият е запознат с него в хода на съдебното производство, тъй като е изпратено по делото с административната преписка). Ето защо същата е влязла в сила и от нея следва мярката по ал.3 на цитираната разпоредба. Заповедта е издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно заповед за заместване № РД 11-706 от 31.05.2012г. на л. 65 по делото и в съответствие с материално-правните разпоредби. Предвид изложеното жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, Второ отделение, 41 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], чрез адвокат Б., срещу заповед № РД 11-718/01.06.12г. на изпълнителния директор на Българска агенция по безопасност на храните, като неоснователна.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: